

Arrest

nr. 344 505 van 7 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. KOLJAJ
Wolstraat 70/31
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad heeft in een beschikking van 10 maart 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 14 oktober 2025 waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij en haar zoon in geval van terugkeer naar Albanië opnieuw problemen zullen kennen met de schuldeisers van haar ex-man. Daarnaast vreest zij dat haar ex-man haar opnieuw zal mishandelen en hij een slechts voorbeeld zal zijn voor haar zoon.

3.1. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt. Zij toont niet aan dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex-man en diens schuldeisers aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om deze reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focussen "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025 en "Huiselijk geweld" van 13 oktober 2017, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Ook wordt meer aandacht besteed aan het fenomeen van huiselijk geweld en blijkt dat de Albanese autoriteiten ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderplichtlijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet.

Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen betoog van verzoekster dat de Albanese autoriteiten in de praktijk geen effectieve bescherming bieden aan vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld. Dat de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het betoog van verzoekster is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Zij heeft in Albanië vooreerst tegen haar ex-partner noch tegen de schuldeisers van haar ex-partner ooit aangifte gedaan bij de politie (NPO, p. 8, 10). Zoals in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd, bieden de door haar aangevoerde redenen geen rechtvaardiging voor dit nalaten. Ook wordt vastgesteld dat verzoekster nooit problemen had met de politie in Albanië zodat van haar verwacht kan worden dat zij zich wendt tot de Albanese autoriteiten voor bescherming. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in het verleden reeds toegang had tot een advocaat in Albanië om haar echtscheiding te regelen (NPO, p. 5). In het verzoekschrift wordt op deze pertinente vaststellingen niet ingegaan.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster niet dat zij en haar zoon in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar en haar zoon met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4. Verzoekster klaagt nog aan dat er geen enkele overweging werd gewijd aan de situatie van haar zoon, maar kan niet worden gevolgd.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS wel degelijk alle door verzoekster aangevoerde elementen heeft onderzocht, met inbegrip van de elementen die betrekking hebben op haar minderjarige zoon die samen met haar op de bijlage 26 werd opgenomen. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kan doen op nationale bescherming met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen. Die vaststelling geldt zowel voor de problemen die haar persoonlijk treffen als voor de problemen die haar zoon zouden treffen. Uit het loutere feit dat de motieven ten aanzien van verzoekster en haar zoon geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, kan geenszins worden afgeleid dat het CGVS de situatie van haar zoon niet of niet afdoende zou hebben onderzocht.

Daarbij duidt de bestreden beslissing nog het volgende aan: "Uw vrees dat uw zoon zal zien hoe uw ex-partner u mishandelt als u zou terugkeren naar Albanië (CGVS, p. 11), is louter hypothetisch. Daar waar u vreest dat uw ex-partner een slecht voorbeeld zal zijn voor uw zoon, is dit probleem onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekster brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

5. Voorts voert verzoekster geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar laattijdig verzoek, de ondermijnde ernst van de door haar aangehaalde vrees voor de schuldeisers van haar ex-partner, en de door haar neergelegde documenten. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien ze door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een

terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. MAES TORRES LOREDO